

[Wilhelm]

Men det anvendes altså nu som begrundelse for, at man ikke behøver at stille så strenge betingelser til adoptivforældre. De punkter, man har taget op, har især været aldersbetingelsen, de 40 år, som nogle foreslår ændret til 45 år plus barnets alder. Det har været samlivets varighed, hvor den generelle regel nu er 5 år, som nogle foreslår ændret til 2½ år. Det har været de mange undersøgelser hos psykolog eller psykiater, specielt de næsten automatiske undersøgelser hos børnepsykiater eller samtaler med børnepsykiater, hvis man ønsker det tredje adoptivbarn. Det har været enliges ret til adoption. Og det har været ankeinstansens dobbeltrolle.

Det kan virke besnærende med de ændringsforslag, der er nævnt, bl.a. af Landsforeningen af Adoptanter, og ordføreren for forespørgerne, fru Lis Møller, havde som sædvanlig meget stærke og overbevisende eksempler på urimeligheder hentet fra virkelighedens verden. Men så vidt jeg kunne følge med i de eksempler, var det ikke eksempler, der vendte sig mod de gældende betingelser, det var faktisk eksempler på, at de eksisterende dispensationsmuligheder måske ikke var anvendt så fornuftigt, som de kunne, og hvor alt for lang behandlingstid førte til kollision med aldersfrister o.lign., samt muligvis eksempler på dårlig information.

Fra Landsforeningen Adoption og Samfund har retsudvalget og ordførerne modtaget forslag og ønsker, der principielt er helt forskellige fra de nuværende grundsynspunkter bag adoptionsbetingelserne. Det samles i en enkelt sætning, som er meget klar, og hvor man i virkeligheden gør op med dette, at de vordende adoptivforældre skal bedømmes for, om de nu er egnede til denne vanskelige opgave. I stedet ønsker landsforeningen, at man tager, som man siger, det modsatte udgangspunkt, nemlig at ansøgerne godkendes, medmindre der er afgørende forhold, der taler derimod. Det er det samme, som fremskridtspartiet har gjort sig til talsmand for i dag, og vel i virkeligheden endnu mere vidtgående.

Her synes jeg, man skal huske på erfaringerne. Det var jo det udgangspunkt, man havde tidligere, og som efter voldsom, berettiget kritik gav anledning til de nuværende regler. I 1950'erne og 1960'erne fik man, så vidt jeg er informeret, en blank plejetilladel-

se, som det blev kaldt, medmindre afgørende forhold talte derimod, som Adoption og Samfund nu ønsker at det for så vidt skal være igen. Men hvad var erfaringerne? Det var, at til trods for, at disse adoptivforældre sandsynligvis virkelig gjorde det efter deres alvorligste overvejelser, så viste opgaven sig ikke så sjældent at vokse dem over hovedet, så disse adoptivbørn, de f.eks. hentede i Tyskland, ikke så sjældent endte på danske børnehjem, fordi adoptivforældrene ikke kunne klare opgaven.

Det er klart, at de nuværende regler også kan komme ud for kritik, og at man kan finde eksempler på, at der måske tilsyneladende sker urimeligheder, men jeg synes, vi skal erindre os baggrunden – og den var i hvert fald ikke i 1950'erne og 1960'erne praktisk – som var det modsatte udgangspunkt, at man skulle godkendes, medmindre afgørende forhold talte derimod. Den praksis og de erfaringer var i hvert fald bestemt ikke bedre end de erfaringer, vi har haft med reglerne.

VS afviser altså det udgangspunkt, at man er godkendt, medmindre der er afgørende forhold, der taler derimod. Vi mener, som de fleste ordførere heldigvis her har sagt, at det må være barnets tarv, der er det helt afgørende, og at det ganske enkelt udelukker, at voksne så at sige kan have ret til at adoptere.

Det er en ting, som selvfølgelig er principielt forskellig fra almindelige forældres situation, og det synes jeg ikke er særlig urimeligt, for der stilles, og der må stilles, langt større krav til adoptivforældre end til andre forældre. Alene det, at barnet ofte er to år eller mere, før man modtager det, gør det til en helt anderledes opgave end éns egne, biologiske børn, som man har fra starten. Alene det, at man meget ofte ved meget lidt om de udenlandske børn, der kommer her til landet, og som jo udgør 90 pct. af adoptivbørnene. Man ved ikke, om de har fysiske eller psykiske men, som det kan kræve et meget stort ekstra overskud at klare. Alene det, at det altså for 90 pct.s vedkommende er udenlandske og ret fremmedartede børn, hvor man uundgåeligt vil møde racefordomme, og hvor man uundgåeligt også vil møde dette barns helt anderledes store identifikationsproblemer, end man vil have med danske børn. Alene disse tre faktorer gør naturligvis, at der må stilles større krav til adoptivforældre end til andre forældre. Lad det så være et